

CORRECTIONELE RECHTBANK VAN GENT**29 FEBRUARI 2000**

De rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, eenentwintigste kamer, rechtsprekende in correctionele zaken, op verzet tegen een vonnis van deze rechtbank en kamer dd. 23 november 1999 heeft het volgend vonnis uitgesproken :

Inzake: CGKR

Tegen: David VH

OPPOSANT tegen het vonnis van 23 november 1999 bij verstek gewezen, vonnis waarbij

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED

- beklaagde wegens de bewezen verklaarde betichtingen A en B samen veroordeeld werd tot een hoofdgevangenisstraf van drie maanden en tot een geldboete van tweehonderd vijftig frank, gebracht op vijftigduizend frank of een vervangende gevangenisstraf van achttien dagen;
- beklaagde verplicht werd een bedrag van tien frank, verhoogd met 1.990 opdecimes, aldus gebracht op 2.000 frank, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;
- beklaagde veroordeeld werd tot de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat begroot op 387 frank;
- beklaagde tevens een vergoeding werd opgelegd van duizend frank in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door K.B. 23.12.1993.

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED.

- de eis van de burgerlijke partij toelaatbaar en gegrond verklaard werd;
- de beklaagde veroordeeld werd om te betalen aan de burgerlijke partij de som van een frank (1 frank), te vermeerderen met de kosten van stelling.

VERDACHT VAN:

te 9070 Destelbergen op 22.05.1999

A/ Bij inbreuk op artikel 1, 3° van de wet van 30.07.1981, zoals gewijzigd door de wet van 12.04.1991 (BS 14.05.1994). In de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek publiciteit te hebben gegeven aan zijn voornemen tot discriminatie, haar of geweld jegens een persoon wegens zijn ras, huidskleur, afstamming, afkomst of nationaliteit. met name jegens AYDOGAN L.

B/ Bij inbreuk op artikel 1, 4° van de wet van 30.07.1981, zoals gewijzigd door de wet van 12.04.1994 (BS 14.05.1994). In de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek publiciteit te hebben gegeven aan zijn voornemen tot discriminatie, haat, geweld of segregatie jegens een groep, een gemeenschap. of de leden ervan. wegens het ras, de huidskleur, de afstamming, de afkomst of de nationaliteit van deze leden of van sommigen onder hen, met name jegens de leden van de Turkse gemeenschap.

De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde ter terechtzitting van 11 januari 2000 het Openbaar ministerie en de opposant David VH, nopens de ontvankelijkheid van het verzet.

Het verzet werd tijdig en op regelmatige wijze ingesteld.

DE RECHTBANK:

Verklaart het verzet ontvankelijk.

Beschouwt de veroordeling uitgesproken bij vonnis van deze rechtbank en kamer, dd. 23 november 1999 voor niet bestaande en behandelt de zaak opnieuw ten gronde.

De rechtbank aanhoorde vervolgens :

- de middelen en conclusies van de burgerlijke partij, het CGKR;
- de opposant David VH, in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf;
- het Openbaar Ministerie.

I. OP STRAFRECHTELIJK GEBIED.

Uit het vooronderzoek en de behandeling van de zaak ter terechtzitting is gebleken dat de betichtingen A en B, zoals hierboven omschreven, in hoofde van de beklaagde naar eis van recht bewezen zijn.

De aldus bewezen verklaarde betichtingen zijn de uiting van éénzelfde strafbare gedraging, zodat voor ze samen slechts één straf moet worden opgelegd.

De opposant heeft zich op een schandelijke manier gedragen ten aanzien van Aydogan L en ten aanzien van de Turkse gemeenschap in het algemeen, waarbij hij blijk gaf van een totaal gebrek aan respect voor de medemens.

Teneinde hem het ontoelaatbare van zijn racistisch gedrag te doen inzien dient hem een bestraffing zoals hierna bepaald te worden opgelegd.

II. OP BURGERRECHTELIJK GEBIED.

De strafbare gedraging van de beklaagde is de enige en uitsluitende oorzaak van de door de burgerlijke partij geleden schade.

De beklaagde is er dan ook toe gehouden deze schade te vergoeden.

De vordering van de burgerlijke partij tot betaling van een morele schadevergoeding van één frank dient toegekend te worden.

OM DEZE REDENEN,

en gelet op de volgende artikelen (. . .):

DE RECHTBANK,

rechtdoende op TEGENSPRAAK en op VERZET.

Verklaart het verzet ontvankelijk.

Beschouwt de veroordeling uitgesproken bij vonnis bij verstek van deze rechtbank en kamer dd. 23 november 1999 voor niet bestaande en wijst opnieuw ten gronde.

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED.

Veroordeelt de opposant David VH wegens de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A en B samen tot een HOOFDGEVANGENISSTRAF van EEN MAAND en tot een GELDBOETE van TWEEHONDERD VIJFTIG FRANK. Verhoogt de geldboete met duizend negenhonderdnegentig decimes, aldus gebracht op VIJFTIGDUIZEND FRANK.

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek., de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van ACHTTIEN DAGEN.

De tegen de beklaagde uitgesproken straf, te ondergaan als hoofdstraf, gaat vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en de veroordeelde heeft nog geen veroordeling tot een criminele straf of correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden opgelopen.

Terzake zijn er gronden om aan te nemen dat de veroordeelde zich aan de misdrijven zoals deze waarvoor hij werd gestraft niet meer zal schuldig maken.

Gelet op de artikelen 8 en 14/1 van de Wet van 29 juni 1964 en het K.B. van 29 augustus 1964 en art. 7 Wet 9 januari 1991, zoals gewijzigd door de Wet van 10 februari 1994 en het uitvoeringsbesluit van 6 oktober 1994. beveelt de rechtbank dat de tenuitvoerlegging van dit vonnis wat betreft :

- * de uitgesproken hoofdgevangenisstraf van één maand,
- * tweehonderd vijftig frank (x1990 opdecimes) aldus gebracht op 50.000 frank of een vervangende gevangenisstraf van achttien dagen,

in hoofde van de beklaagde, zal uitgesteld worden gedurende een termijn van DRIE JAAR, te rekenen vanaf heden,. ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele straf of tot een correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan twee maanden zonder uitstel tot gevolg heeft, mits naleving van de door de beklaagde ter terechtzitting aanvaarde probatievoorwaarde :

- stipt ingaan op de uitnodigingen van de probatieassistent en/of -commissie en hun richtlijnen strikt naleven;
- binnen de twaalf maanden na de dag waarop dit vonnis kracht van gewijsde zal hebben bekomen gedurende 150 uren dienstverlening te verrichten in een door de probatiecommissie aangeduide openbare dienst van de staat, gemeenten, provincies, gemeenschappen of gewesten, of bij verenigingen zonder winstoogmerk of stichtingen met een sociaal, wetenschappelijk of cultureel doel.

Zegt dat de opposant verplicht is een bedrag van TIEN FRANK, verhoogd met 1.990 opdecimes, aldus gebracht op 2.000 frank, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de opposant in de kosten van het eerste vonnis en in al de door het verzet veroorzaakte kosten en uitgaven, met inbegrip van de kosten van uitgifte en betekening van het vonnis, ten bate van de Staat, begroot op 1.927 frank, het verstek aan de beklaagde te wijten zijnde.

Legt de opposant eveneens een vergoeding op van duizend frank in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door KB 24.12.1993.

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED

Verklaart de eis van de burgerlijke partij toelaatbaar en gegrond.

Veroordeelt David VH om te betalen aan de burgerlijke partij het CGKR de som van EEN FRANK (1 FRANK), te vermeerderen met de kosten van stelling.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van 29 februari 2000.